

**Din evenimentele
lunii aprilie**

istorie **3**

*Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Bratele noastre, arma de țară,
La trecut-ți mare, mare viitor!
Fiarba vinu-n cupe, spumege pocălul,
Dacă fii-ți mandri asto le nutresc;
Caci ramane stanca, desi moare valul,
Dulce Românie, asta ti-o doresc.*

**Vestita Mănăstire
Țigănești**

tradiții **5**

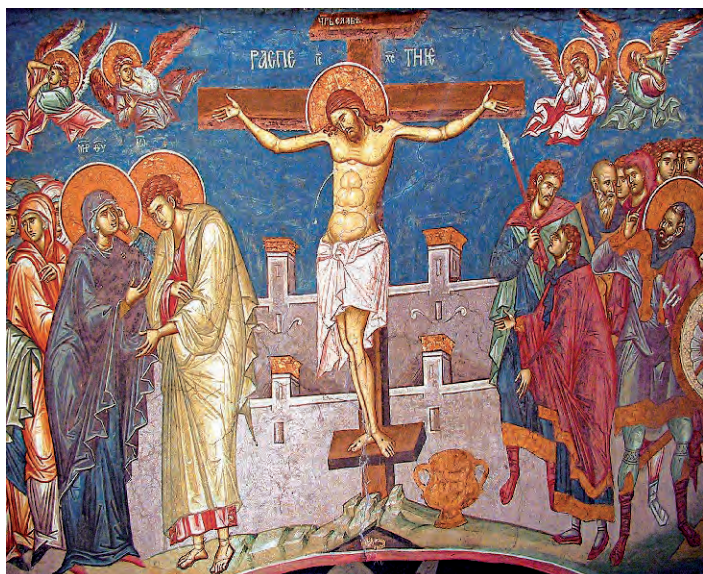

Ilfoveie

Nr. 7 | aprilie 2018 | Publicație de cultură

PAȘTELE, CEA MAI MARE SĂRBĂTOARE A CREȘTINILOR

PAȘTELE, cea mai importantă sărbătoare creștină a anului, a fost sărbătorit pentru prima oară în jurul anului 1.400, înainte de Christos. La această dată, evreii au părăsit Egiptul, scăpând de robie, cu ajutorul lui Dumnezeu. Sărbătoarea Paștelui este asociată cu primăvara, iar regenerarea naturii simbolizează viața nouă de care creștinii au parte datorită crucificării și învierii lui Isus.

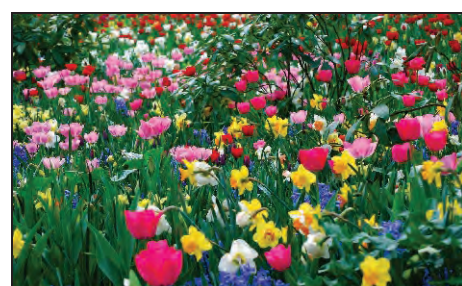

În ceea ce privește etimologia, Paștele creștin derivă din Paștele evreiesc - *Pesach*. În ebraică, *Pasah* înseamnă *a trecut*, termen moștenit, probabil, de evrei de la egipteni. Cea mai aproape de limba română este forma bizantino-latină *Pastihae*. Evenimentele istorice care sunt comemorate în sărbătoarea creștină - patimile, moartea și Învierea Domnului - coincid cu Paștele evreilor din anul 33. Noul Testament leagă *Cina cea de taină* și crucificarea lui Isus de Paștele evreiesc și de exodul din Egipt. Isus s-a pregătit pe el însuși și pe apostolii săi pentru moartea sa în timpul Cinei, dând mesei de Paști un nou sens, prin asocierea pâinii și a cupei de vin cu corpul și cu sângele său. Când au sărbătorit Paștele pentru întâia dată, cu ocazia fugii din Egipt, toți evreii au sacrificat câte un miel, iar cu sângele acestuia au uns ramele de lemn ale ușilor de la casele în care ei locuiau. În noaptea care a urmat au fost omorâți toți nou-născuții egipienilor, din porunca lui Dumnezeu, căci aceștia locuiau în case care nu aveau pe uși sângele mielului, deci nu erau evrei și nu fuseseră avertizați de Cel-de-Sus. Aceștia din urmă au ascultat de porunca Domnului, sângele mielului oferindu-le garanția că nu le vor fi omorâți copiii.

Data sărbătoririi Paștelui are la bază două fenomene astronomice: echinocțiul de primăvară și mișcarea de rotație a Lunii în jurul Pământului. Paștele se serbează în duminica imediat următoare primei luni pline de după echinocțiul de primăvară. Uneori, Paștele ortodox cade în aceeași zi cu cel catolic, următoarea coincidență fiind în 2025. Paștile creștine au o durată de 40 de zile, cuprinse între sărbătorirea Învierii Domnului și Înălțare, care se celebrează la 40 de zile de la Înviere, întotdeauna într-o zi de joi.

În ceea ce privește obiceiurile românești legate de Paști, acestea diferă de la o regiune la alta. Unele dintre ele sunt mai greu de înțeles astăzi. Iată câteva obiceiuri de Paști, pe care oamenii le mai respectă într-o anumită măsură: vopsirea ouălor roșii (sau de altă culoare), potrivit legendei care spune că sângele din rănilor Mântuitorului, pe când era răstignit, a căzut pe ouăle din coșul așezat de Maica Domnului lângă crucea pe care se afla fiul său. Dacă a ciocnit un ou cu două gălbenușuri, în prima zi de Paști, se spune că tânărul norocos se va căsători în curând. De Paști se prepară drob de miel, cozonac sau pască. Bucoveninii ciocnesc ouăle încondeiate "cap la cap", în prima zi de Paști, iar a doua zi le ciocnesc și "dos cu dos". În mai multe zone din Moldova, oamenii pun dimineața un ou roșu și unul alb într-un vas cu apă, apoi se spală cu apa aceea, se ating pe obraji cu cele două ouă, lăsând apoi câte o monedă în acel vas spre a avea obraji rumeni și pielea albă, precum cele două ouă, tot anul. La întoacerea acasă, cel care aduce Lumina Sfântă de la slujba de Înviere trebuie să facă o cruce de fum pe grinda ușii, pentru ca toată gospodăria să fie protejată de rele. An de an, în fiecare primăvară, creștinii din întreaga lume serbează Paștele cu sentimentul că ceea ce fac e o datorie față de Dumnezeu, dar și un mod de a-și proba voința, ținând Postul cel Mare spre a mulțumi lui Isus Christos pentru sacrificiul făcut pentru noi. **Chritos a înviat!** - spunem, de Paști, cu evlavie, **Adevărat a înviat!** - răspundem, ferm convinși de adevărul spuselor noastre... ■

Prof. dr. Ioan GHEORGHIȘOR

eveniment **6**

**E primăvară,
iarăși primăvară!**

4-9
fișă de localitate

**Dragomirești-Vale
și Periș**

cultură **11**

**Oameni cu care Ilfovul
se mândrește:
VIRGIL SCRIPCARIU**

VORBIREA ȘI DEZVOLTAREA LIMBAJULUI LA COPIII DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

Dupa cum bine știți, odată cu înscrierea piticilor noștri la grădiniță și integrarea lor în sistemul de educație formală, abilitățile de comunicare înfloresc, iar preșcolarii devin din ce în ce mai încrezători în capacitatea lor de utilizare a limbajului și ne surprind pe zi ce trece cu un vocabular tot mai bogat. Abilitățile de vorbire și de limbaj ale unui copil îi permit acestuia să comunice idei celor din jur, să-și împărtășească gândurile, dorințele și să își exprime emoțiile. Conform studiilor în domeniul limbajului și a dezvoltării acestuia la copiii de vârstă preșcolară, logopezii au stabilit șapte arii importante a dezvoltării vorbirii și limbajului, acestea fiind: audierea, limbajul receptiv, limbajul expresiv, exprimarea orală sau vorbirea fluentă, dezvoltarea cognitivă și comunicarea pragmatic-socială. Ca să putem înțelege bine cele șapte arii vom vorbi despre ele și vom descoperi cum putem ajuta copilul nostru în îmbogățirea propriului limbaj. Așadar, audierea reprezintă dezvoltarea abilităților de ascultare. Nu de puține ori, am rămas plăcut surprinsă de fițița mea. Venind de la grădiniță m-a uimit recitând o poezie sau un cântecel. Cu siguranță vă regăsiți și dvs. în aceste rânduri. Copiii de 5-6 ani au această arie deja dezvoltată și sunt capabili să asculte și să rețină cântecul sau poezia preferată. Ei învață în continuare să fie ascultători atenți, ca membri ai unui auditoriu. Modelarea abilităților de ascultare la această vârstă, atunci când copiii vorbesc cu tine, este foarte important. Un rol interesant îl joacă grădinița, dar și părinții, care pot contribui prin lecturarea diverselor creații literare. Prin limbajul receptiv ne referim la ceea ce poate înțelege copilul la vârsta preșcolară. Conform studiilor în domeniu, copiii de 5-6 ani înțeleg mai mult decât se pot exprima în cuvinte, vocabularul lor fiind compus din 5.000 până la 20.000 de cuvinte. Ei înțeleg rimele și își manifestă relativ ușor interesul pentru a povesti. Cu siguranță am fost uimiți de câte povești pot inventa picii noștri, câte vrăjitoare și Feți-Frumosi sau Ilene Cosânzene își fac

loc în imaginația lor. Mai nou, poveștile sunt legate de Elsa, Ana, Sofia, Micii Ponei, Eroi în Pijamale etc, unde copilul, în povestea creată de el, joacă un rol foarte important. Preșcolarii sunt capabili să înțeleagă glume, râd la ele și adoră să le spuie ghicitori. Ei au dobândit deja anumite competențe sociale și pot face diferența între a fi rugat să facă ceva și a i se spune să facă un anumit lucru. Copiii de grădiniță știu cum și când să folosească timpul trecut, prezent și viitor pentru a descrie anumite evenimente, în timp ce povestesc. În general, ei folosesc propoziții sau fraze lungi de cel puțin opt cuvinte. În egală măsură, preșcolarii sunt capabili să ofere descrieri detaliate ale obiectelor și evenimentelor.

Aria-Vorbirea: exprimarea orală, formarea corectă a cuvintelor și a sunetelor

Vârsta de 5-6 ani este foarte importantă pentru dezvoltarea vorbirii și a articulării cuvintelor (pronunția). Este mai important să corecți erorile de vorbire la această vârstă și să le explici modelul corect de vorbire. Nu râdeți niciodată de modul greșit în care vorbește copilul, nu îl imitați (chiar dacă vă este drag), pentru că încurajați acest mod de exprimare greșit. Încercați dvs. tot timpul să vorbiți corect gramatical, iar copilul cu siguranță vă va urmări modul de vorbire și vă va imita. Unii preșcolari se pot lupta cu pronunția anumitor consoane sau grupuri de litere. Vorbitorul peltic sau sâșait este foarte frecvent la această vârstă și se cauzat de felul în care copilul își plasează limba în gură. Nu trebuie să vă faceți griji dacă acesta vorbește așa. Majoritatea copiilor scapă de vorbitul peltic înainte să împlinescă șapte ani.

Fluența și problemele de fluență

Copiii de 5-6 ani au diferite probleme de fluență. Mulți se bâlbăie, dar acest lucru nu trebuie să vă îngrijoreze. Vă spun asta din propria experiență. Fițița mea se bâlbăie, mi-am făcut o gramadă de griji, dar totul s-a rezolvat de la sine, la mulți copii

fiind doar o etapă. Vocabularul preșcolarilor se îmbogățește într-un ritm foarte rapid, creierul lor procesând mult mai multă informație decât cea rostită.

Alți copii repetă silabele într-un cuvânt. Aici este necesară terapia. Dacă copilul tău se poticnește des atunci când pronunță cuvintele, repetând primul sunet, sau dacă volumul vocii i se schimbă atunci când se bâlbăie, este bine să consultați un logoped pentru corectarea erorilor înainte ca acestea să devină un obicei.

Aria - Dezvoltarea cognitivă se referă la înțelegerea conceptelor. Perioada grădiniței pentru copil reprezintă un proces obositor și îi poate afecta abilitățile de vorbire.

În general, copiii de grădiniță pot diferenția și numi zilele săptămânii. Ei pot identifica cel puțin șase culori și trei forme geometrice de bază. Totodată, fac diferența între diferite secvențe de timp (de exemplu, prima, a doua și a treia) și își folosesc imaginația pentru a crea povești în detaliu. Mai mult, pot intra în rolul povestitorului sau al unui alt personaj. La această vârstă, dezvoltarea limbajului poate fi susținută prin folosirea păpusilor sau a costumelor. Cei mici adoră piesele de teatru, așadar încercați să creați câte o piesă de teatru în fiecare seară și veți vedea cât de încântați vor fi cei mici. Copiii din ultimul an de grădiniță ar trebui să fie capabili să își spună numele complet, adresa unde locuiesc, vârsta și data nașterii. Totodată, ei încep să organizeze în categorii obiectele. În final să nu uităm de ultima Arie - Abilitățile de comunicare socială. Copii de 5-6 ani sunt capabili să poarte conversații cu alți copii de aceeași vârstă sau cu adulți. Ei pot șopti și folosi diferite intonații în mod corect. Totodată, încep să înțeleagă perspectiva din povestirile simple și știu că trebuie să includă detalii de bază, atunci când povestesc ceva, pentru a se face înțeleși. Ei învață să citească expresiile faciale și devin mai animați atunci când împărtășesc vești. La această vârstă, ei știu să folosească întrebările corect pentru a obține informațiile de care au nevoie.

Așadar, dragi părinți, în încheiere vă reamintim că erorile de vorbire sunt obișnuite la această vârstă, iar dvs. trebuie să știți că nu trebuie niciodată să râdeți sau să glumiți pe seama greșelilor lor. În loc să le puneți întrebări legate de un anumit subiect, comentați-l împreună cu el. Această tehnică reduce nivelul de frustrare și vă veți ajuta copilul să simtă că poate controla conversația cu dvs., sporindu-i totodată încrederea în sine. Numai așa veți avea în micii dvs interlocutori, parteneri viabili de comunicare. ■

■ Ionela MIRCEA, sursa: www.copilul.ro

GÂNDURILE UNUI ELEV

Pentru început, sunt un simplu elev de la clasa a VI-a. Unul simplu. Poate unii ați auzit de mine, de Vlady de la B. Dar poate unii nu. Subiectul pe care îl abordez e unul destul de interesant. Sau nu. Pentru unii. Dar vă garantez că o să vă regăsiți în aceste cuvinte: obiceiuri, îmbrăcăminte, pauze... Uniforma este ceva foarte discutat. Poate unii dintre voi nu știau că existența uniformei este pentru a simboliza egalitatea dintre elevi și s-a luat decizia ca uniformele să fie obligatorii. Nu pot spune că sunt contra lor, dar nici pro, deoarece nu îmi stă în fire să port tricouri cu nasturi. Dar le accept până la urmă, nu? Părerea mea sinceră este că nu-s așa rele! Serios, și nu mă judecați. Sunt chiar acceptabile față de uniformele de la alte școli... Obiceiurile... sunt atât de multe, complexe, multe, ...Și mă refer strict la pauze. Este de menționat că sunt complet contra fumatului. E "mișto" să petreci timp cu prietenii în pauze, având la dispoziție mese de ping-pong, teren de fotbal etc. E, de asemenea, „mișto“ să mergi la bibliotecă. Da! E „mișto“! Eu cel puțin citesc (e un hobby). Biblioteca ne dă atâtea șanse să descoperim lucruri, încât nici nu ne dăm seama. Este uimitor câteodată. Pauzele. Ce-mi place mie cel mai mult să fac în pauze este să ascult muzică. E liniștitor. Nu îți trebuie nimic decât un MP3 și o pereche de căști. De asemenea, îmi plac și cărțile audio, astfel stăpânind mai bine limba mea preferată, engleza. Da, sunt contra chiulului. Deci, stimate cititor, sper că ți-am stârnit bucuria și mândria că ești elev la Liceul Teoretic „Ioan Petruș“. Dacă nu am reușit, propun o plimbare. Să-ți redescoperi școala. Avantajele ei: Să cunoști oameni. Profesori. Ce-ți pot schimba viața. Și așa, poate îți ridici capul pe umeri și te mai gândești o dată la opinia ta despre tot ce se întâmplă în această școală. Apropos, o felicit pe domnișoara Irina Cercel pentru 10 la Evaluarea națională! Minunatul tău coleg, **Vlad ROMAN, a VI-a B (zis și Vlady), Otopeni.** ■

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**
Redactor șef: **Cătălin DRAGOMIR**

Redactori: **George GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ, Ionela MIRCEA, Anica POPA**

Foto: **Ionela MIRCEA, George GRIGORE, Marius VĂDUVĂ**
DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - www.tipografiaLM.ro

Tel. **0371.084.001**; e-mail: condeiilfovne@gmail.com
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

Tezaur din secolul al XIX-lea descoperit în Pădurea Cernica

Undeva, în apropierea capitalei noastre, în pădurea umbroasă de lângă lacul și Mănăstirea Cernica, un tânăr pasionat de cercetarea arheologică prin detecția metalelor a descoperit în toamna lui 2016 un adevărat tezaur. Nicolae Nicul este un detectorist autorizat care deține un detector Detech Reacher 28 khz.

El ne povestește: „Am început să detectez. După câteva ore, bineînțeles, prima monedă, o monedă din argint de prin 1800. Iarși am mai săpat și am văzut un fel de brățară, un colier, nu mi-am dat seama exact ce e. Am început să sap mai atent, să nu le zgârii, să nu le rup. Brățările erau prinse unele de altele, iar mai jos cerceii“. Pasionat de istorie, detectoristul a predat autorităților tezaurul: o pereche de cercei din aur, patru brățări din argint și mai multe monede. Obiectele au fost găsite la 14 septembrie 2016 și predate o zi mai târziu. „Am proces verbal de la Poliția Pantelimon, unde am fost direcționat de Primăria Pantelimon. Obiectele au fost preluate de IPJ Ilfov și încredințate Muzeului Național de Istorie al României. Puteți vedea din fotografii momentul descoperirii și artefactele componente ale tezaurului după spalare. Monedele erau cam la 40 cm adâncime, iar brățările și cerceii cam la 55-60 cm. Am băgat mâna până la umăr ca să ajung la obiecte. Deja mă gândisem să renunț să mai sap, deoarece credeam că la acea adâncime voi găsi doar o

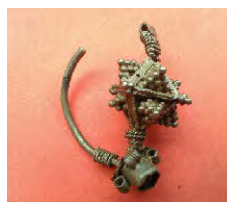
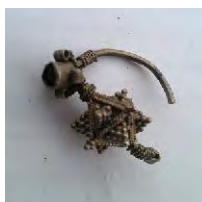

bucată mare de fier ruginit“, a precizat descoperitorul. Doamna Alexandrina Niță, directorul de atunci al Direcției de Cultură Ilfov, ne-a spus: „Cei care ajung la noi au autorizație emisă de I.G.P.R. și pot să folosească aceste detectoare doar în zonele în care nu sunt situri arheologice sau aria lor de siguranță. La noi, în Ilfov, sunt peste 500 de situri arheologice“. Specialiștii spun că astfel de obiecte istorice nu ar trebui să fie scoase din pământ de vânzătorii de comori. Florian Matei-Popescu de la Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan“ din București: „E o mică tragedie. Este posibil să nu fi fost descoperite niciodată, dar cea mai bună formă de protecție a patrimoniului arheologic e ca el să rămână în pământ. Pentru că, dacă nu spune o poveste, sunt doar niște bijuterii frumoase care încântă ochiul

și atâta tot“. Din păcate, nu toți căutătorii de comori sunt pasionați de istorie. Unii vor să se îmbogățească și vând piesele găsite pe piața neagră, încurajând acest comerț. Este și cazul celor 11 bărbați din Hunedoara, acuzați și condamnați după ani de procese pentru furtul a zeci de kilograme de aur dacic dezgropat din siturile din cetatea sacră a dacilor Sarmizegetusa Regia. Valoarea tezaurului depășea valoarea de șase milioane de euro. Acum, după preluarea tezaurului de la Cernica de către Muzeul Național de Istorie al României, elementele componente au fost studiate și catalogate aparținând secolelor XVIII-XIX, iar după ce vor fi evaluate, restaurate și conservate, vor fi expuse sub lumina reflectoarelor pentru pasionații de istorie. ■

 Cristina ANGHELUȚĂ

Cercel medieval de argint cu montură poliedrică, descoperit la Dascălu

Un cercel de tâmplă medieval, cu montură poliedrică, a fost descoperit de curând în zona comunei Dascălu din Ilfov. Confectionat din argint și recuperat de la o adâncime de 10-20 cm. cu ajutorul unui detector Garrett, acesta a fost predat către Muzeul Național de Istorie a României. Comuna Dascălu, în trecut Dascălu-Creața, sau Pitar-Moșu, era formată din satele Creața, Dascălu (reședința), Gagu și Runcu. Comuna se află în nord-estul județului, pe malurile Mostiștei, apă care izvorăște de pe teritoriul comunei. Este străbătută de DJ200, care o leagă spre nord de Grădiștea și spre sud de Ltefăneștii de Jos, Voluntari și București (zona Pipera). La Gagu, din această șosea se ramifică DJ402, care duce către est la Petrăchioaia și mai departe în Ialomița, la Sinești (unde se termină în DN2). La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna făcea parte din plasa Dâmbovița a județului, purta numele Dascălu-Creața și era formată din satele Creața, Dascălu, Runcu, Vărăștii de Jos și Vărăștii de Sus, totalizând 1.487 de locuitori și 318 case. În comună funcționau o moară cu aburi, o mașină de treierat, două școli (câte una în satele Creața și Dascălu) și patru biserici ortodoxe (în Creața, Dascălu, Vărăștii de Sus și Vărăștii de Jos). Satul Gagu făcea parte din comuna vecină, Creața-Leșile. În 1925, satul Gagu trecuse deja la comuna Dascălu-Creața, care acum făcea parte din plasa Băneasa, având 2.410 locuitori, fiind formată din satele Creața, Dascălu, Vărăștii de Jos, Vărăștii de Sus, Pârlita, Gagu, Merișeasca și Runcu. În timp, satele Vărăștii de Jos și Vărăștii de Sus s-au contopit, formând satul Vărăști. În 1950, comuna a devenit parte din raionul Căciulăți și apoi (după 1960) din raionul Urziceni. În 1968, a devenit parte a județului Ilfov, cu

această ocazie primind numele de Dascălu, fiind desființate satele Vărăști (inclus în satul Dascălu) și Merișeasca (inclus în satul Gagu). În 1981, în urma unei reorganizări administrative a zonei, comuna a fost inclusă în Sectorul Agricol Ilfov, care în 1998 a devenit actualul județ Ilfov. Patru obiective din comuna Dascălu sunt incluse în lista monumentelor istorice din județ, ca fiind de interes local. Unul este un sit arheologic, aflat la vest de satul Dascălu, pe malurile unui afluent al Mostiștei și cuprinde o așezare din Epoca Bronzului - și una din Evul Mediu timpuriu (secolele al IX-lea-al XI-lea). Alte două monumente sunt clasificate ca fiind de arhitectură - biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“ din fostul sat Vărăști (astăzi parte a satului Dascălu), datând din 1817, și biserica de lemn cu hramul „Sfântul Dumitru“ din satul Gagu (datând din 1800-1801). Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial din satul Dascălu este al patrulea clasificat ca fiind de for public. Descoperirea acestei bijuterii speciale confirmă faptul că aici a funcționat o așezare medievală destul de importantă. Cercelul poliedric de tâmplă din argint descoperit la Dascălu are reprezentată o ”ființă” cu gură și ochi, care „trage” după ea o formă poliedrică, formă care pare a se transforma rapid. Imaginea micului animal cu gură și ochi (lup?) este asemănătoare cu cele reprezentate pe fibulele din Tezaurul dacic din argint de la Ostrovul Mare (jud. Mehedinți) din sec. V-IV î.Hr., unde se văd clar cele două capete diferite ale „balaurlui” de argint. Fibule similare din argint, datate tot în sec. IV î.Hr. au fost descoperite la Curug, în nordul Serbiei și la Bukovitz, în Bulgaria (vechi teritoriu al Geților de Aur primordialii).

Din evenimentele lunii martie:

„CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE!“

Iată o scurtă listă a câtorva dintre cele mai importante evenimente petrecute de-a lungul timpului în luna martie.

1 aprilie 1919: România: Trecerea la calendarul gregorian (calendarul pe stil nou), adoptat prin Decretul-lege din 5 martie 1919. Ziua de 1 aprilie (stil vechi) devenea 14 aprilie (stil nou).

2 aprilie 1867: Mihai Eminescu a publicat, în Familia, poemul „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!“.

4 aprilie 1953: A murit Carol al II-lea, regele României între 8 iunie 1930 și 6 septembrie 1940.

6 aprilie 1913: A luat ființă, la București, Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale (Academia de Studii Economice), prima instituție de învățământ superior economic din România.

8 aprilie 1829: A apărut, la București, primul periodic din Țara Românească: „Curierul Românesc“, editat de Ion Heliade Rădulescu.

8 aprilie 1911: S-a născut Emil Cioran, filosof și scriitor roman, stabilit în Franța.

9 aprilie 1970: A fost inaugurat Aeroportul Internațional București - Otopeni.

13 aprilie 1948: Marea Adunare Națională a votat Constituția Republicii Populare Române.

20 aprilie 1839: S-a născut Carol I, primul rege al României.

24 aprilie 1918: Tratatul de pace de la București, dintre România, pe de o parte și Germania, Austro-Ungaria, Bulgaria și Turcia, pe de altă parte. Pacea, înrobitoare pentru țara noastră, nu a fost niciodată ratificată de regele Ferdinand, tratatul devenind nul.

*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Bratele nervoase, arma de tarie,
La trecut-ți mare, mare viitor!
Fiarba vinu-n cupe, spumege poculul,
Dacă fiii-ți mandri aste le nutresc;
Căci ramane stanca, desi moare valul,
Dulce Românie, asta ti-o doresc.*

Festivitățile de la Ialoveni, contramandate

Delegația CJ Ilfov care urma să participe în Republica Moldova, la Ialoveni, la festivitățile denumite generic „100 de ani de la Marea Unire“ și-a contramandat vizita după ce conducerea raionului a transmis, la 19 martie, o adresă prin care anunță contramandarea manifestărilor. Oficialitățile moldovene au invocat „circumstanțe obiective“, mai exact recenta demisie a lui Anatolie Dimitriu, fost președinte al raionului. De asemenea, ialovenii anunță că evenimentele vor fi reprogramate pe tot parcursul anului, la date care vor fi anunțate în timp util, și își exprimă „disponibilitatea“ de a menține „la cote maxime“ legăturile și relațiile frățesti stabilite deja. Totuși, în ultima parte a lunii martie au făcut deplasarea în Republica Moldova mai mulți primari și consilieri locali din Ilfov, aceștia întâlnindu-se cu reprezentanți ai localităților înfrățite.

Perenitatea acestor simboluri antice dovedește adevăratele valențe ale unui adevăr istoric ce a ajuns până aproape de noi, din negura celor 2.500 de ani, închistate în imagistica unei mitologii unice. Să ascultăm poveștile cu balauri și zmei, pentru a afla când aceștia vor bate la poartă... ■

 Pagină realizată de George V. GRIGORE

DRAGOMIREȘTI-VALE SAU EDUCAȚIA LA SUPERLATIV

George V. GRIGORE

Dragomirești-Vale (în trecut, Popești-Dragomirești) este o comună din județul Ilfov, formată din satele Dragomirești-Deal, Dragomirești-Vale (reședința) și Zurbaua, la nord-vest de București, în imediata vecinătate a șoselei de centură a orașului. Comuna se află în vestul județului, la nord-vest de București, pe cele două maluri ale Dâmboviței. Numele apare în hrisovul dat de Vladislav, voievodul Țării Românești în Cetatea Târgoviște, la 29 aprilie 1453, unde se amintește de „Dragomireștii de la Dâmbovița”, susținând că acel Dragomirești se întindea pe ambele maluri ale râului Dâmbovița, adică actualele sate Dragomirești-Deal și Dragomirești-Vale: „Hrisov lui Vlad (islav) marele Voevod, ce-l dă sf.(intei) mănăstiri din Pădurea cea Mare la Bolintin, ca să-i fie satul Bolintinul și moara, care au cumpărat-o Pavel de la Stoica la Neajlovu și cu loc de fân și via de la Râsvad, care a închinat-o Pilea logofătul și altă vie de la Aninoasa. Și au cumpărat domnia mea jumătate din Bucșani și am închinat-o mănăstirii. Și încă au închinat Stoica și Dan și Pătru, Dragomireștii de la Dâmbovița și patru sălaşe de țigani și Bucșani la Argeș și celelalte”.

Cu numele actual localitatea este amintită în documentele despre hotărnicia moșiei Dragomireștii din Deal, împreună cu terenul cedat sate- nilor, după legea rurală din 1864. În acele documente stă scris că în 1883, luna iunie, ziua 23, la hotărnicia încuviințată de Tribunalul Ilfov au luat

parte următorii (...) și în enumerare este trecut și baronul D. Avril, pentru moșia din Dragomirești-Vale. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna purta numele de Popești-Dragomirești, făcea parte din plasa Snagov și era formată din satele Dragomireștii din Deal, Dragomireștii din Vale, Gulia, Popeștii Mănăstirei, Săbăreni, Popești-Manuc și Zurbaua. În 1925, comuna era arondată plășii Bolintinul din același județ. În 1950, ea a fost inclusă în raionul „16 Februarie” al orașului republican București, din care a făcut parte până în 1968. Atunci, cu numele de Dragomirești-Vale și formată din satele actuale (după desprinderea comunei Săbăreni), a devenit parte a județului Ilfov. În 1981, în urma unei mici reorganizări administrative, a trecut la județul Giurgiu, pentru ca în 1985 să fie transferată la Sectorul Agricol Ilfov. Ca așezăminte creștin-ortodoxe, pe raza localității se afla trei biserici. Una dintre ele este Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din satul Dragomirești-Vale, care a fost clădită de stolnicul Ioniță Bălăceanu și familia sa, în 1866, cum atestă și documentele familiei Bălăceanu, publicate de Paul St. Greeceanu (vol.I, București, 1913). Aceasta este clasificată ca monument de arhitectură. Pe clopot stă scris că a fost donat de Ecaterina Bălăceanu, la 1775. Biserica din Dragomirești-Deal are următoarea pisanie: „Întru slava un(u)ia în Troiță slăvit Dumnezeu rădicatusau acest sfânt lăcaș din temelie de Dumneaei jup(âneasa) Safta Fălcoianca dup(ă) cum să vede fiind și mai nainte biserică de lemn făcut(ă) de D-lui Făl(coianu); biv vel stol(nic) boierul dumne(aiei) întru pomenirea dumneaei și a tot neamu înfrumusețându-se cu toată cheltuiala dumneaei și fiica dumneaei Maria. Pohtind din râvnă dumnezeiasc(ă) a prăznui hramu Adormirii Precis(tei) și al Sfinților Voievozi Mihail și Gavriil, în domnia mării sale Scarlat Ghica voievod în ani(i) de la zidirea lumii 7269 sept.14” (anul 1761).

Cea de a treia biserică are hramul „Sfânta Treime” și se află în satul Zurbaua. Numele localității se trage de la un cuvânt din limba turcă, anume „zurba”, care înseamnă „revoltă” sau „mult zgomet”. Localitatea este amintită

în 1883, când s-a stabilit hotarul moșiei Dragomireștii din Deal și al localităților din împrejurimi, după Legea Rurală din 1864. Un document din 23 iunie 1883 îi amintește pe scriitorul Alexandru Odobescu, Ecaterina Odobescu și maiorul Odobescu, proprietarii moșiei Odobescu din Zurbaua. Potrivit tradiției locale, biserica a fost începută cândva înaintea domnitorului Alexandru Ioan Cuza (1859-1866), spre a sluji unei viitoare mănăstiri. Biserica actuală, zidită pe temelie de piatră, cu zid de cărămidă, a fost înălțată în 1862, pe locul unei vechi biserici de lemn. O lespede veche de marmură amintește numele eroilor din Zurbaua, care s-au jertfit pentru reîntregirea patriei în timpul celor două războaie mondiale.

Biblioteca Grupului Școlar „Vintilă Brătianu” are peste 40.000 de volume

Ca școli aflate aflate pe teritoriul comunei Dragomirești Vale, avem Grupul Școlar „Vintilă Brătianu” (Liceul Tehnologic). Acesta are o lungă tradiție educațională cu specific agricol și nu numai. Pe parcursul anilor în această școală au existat profile de zootehnie, protecția plantelor, topografie, tehnician veterinar, tehnician activități financiare și contabile, matematică și informatică. Aici există o valoroasă bibliotecă cu peste 40.000 volume și un campus preuniversitar dotat cu cămine pentru elevi, cantină, săli de sport dotate cu aparatură de fitness, dar și garsoniere complet dotate pentru cadrele didactice care predau aici.

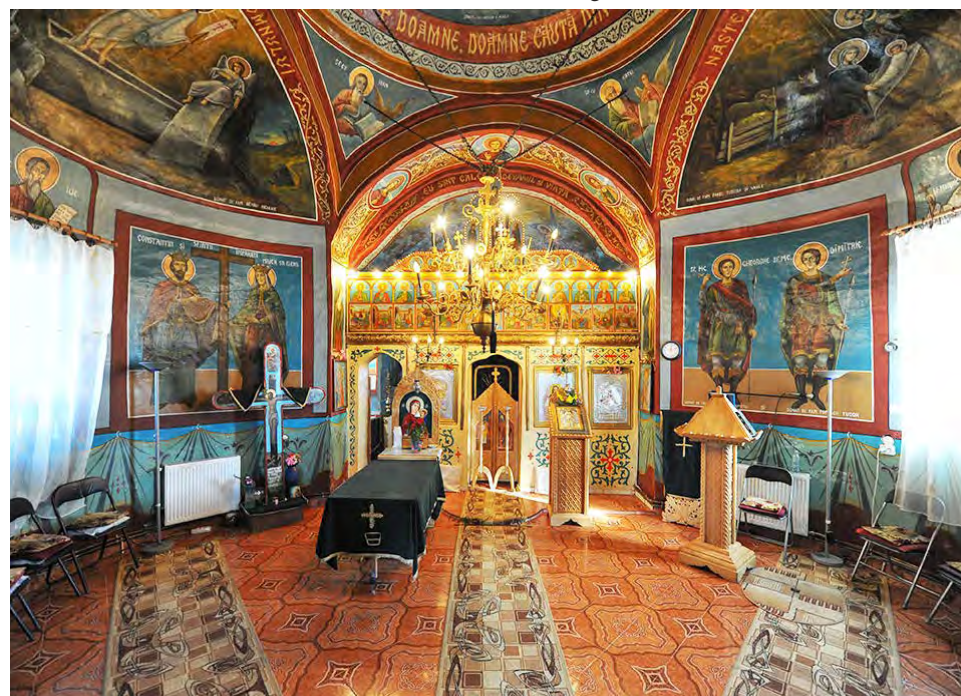
Mai există Școala nr.1 (cu clasele I-VIII) Dragomirești Vale, Școala nr. 2 (cu clasele I-VIII) Dragomirești Deal și Școala generală nr. 3 Zurbaua. Pentru preșcolari avem Grădinița cu program prelungit din Dragomirești Vale și Grădinița cu program prelungit din Dragomirești Deal. În incinta grădiniței din Dragomirești Deal, la etaj, a fost

amenajată o sală unde există un adevărat „Muzeu al Tradițiilor Locale”. Aici mai există o sală de sport și una de festivități. Ca tradiții locale a existat o formație de călușari. Nu există informații privind existența unor meșteșugari locali actuali.

Există însă un grup de dansuri populare, o trupă de teatru, un grup de dans popular și modern, trupa AS („România Dansează”), grupe pentru fotbal și handbal la clasele V-VIII, un Club de Lectură (la Școala Dragomirești Deal), o echipă de baschet, un atelier de pictură pe sticlă, un cerc de lectură (la Școala nr.2), echipă de tenis, echipe de handbal și rugby.

Ca posibile locuri pentru diverse activități, în comună există o sala de sport, la Grădinița din Dragomirești Vale, o sală de festivități (cu capacitate de 60 de locuri), la Grădinița din Dragomirești Deal, terenuri de sport la cele trei școli, două baze sportive, una la Zurbaua și Baza Sportivă „CS Viitorul - Dragomirești Vale”, două săli mari de sport la Grupul Școlar „Vintilă Brătianu”. Mai există un parc cu foisor.

Mănăstirea Țigănești,

Un nufăr născut din lacrima măicuțelor preacucernice

Ca o floare de nufăr neprihănit, ca un plaur călător pe unde, ca un sipet plutitor așa ne apare Biserica Mănăstirii Țigănești, încadrată de apele Lacului Maicilor, cel care o înconjoară, asigurându-i protecție și liniște. Situată între forfota Capitalei și cunoscuta „Republică de la Ploiești”, Mănăstirea Țigănești aparține administrativ de comuna Ciolpani - Ilfov și este una dintre cele mai cunoscute mănăstiri, fiind așezată în zona foștilor codrii ai Vlăsiei. Prima așezare monahală de la Mănăstirea Țigănești, cu obște de călugări, este atestată în secolul al XVII-lea. Legenda locului, susținută de faptul că pomelnicul mănăstirii începe cu Mihai Viteazul și Doamna Stanca, ne arată că așezarea monahală a fost zidită de câțiva călugări români veniți din Sfântul Munte Athos, de la Schitul Sfânta Ana. Cel mai vechi document identificat până acum, care face trimitere la această mănăstire, datează de la 1 august 1776, din vremea primei domnii a lui Alexandru Vodă Ipsilanti. Acesta este un act de vânzare prin care moșia Țigănești, din districtul Ilfov, este dată spre vânzare „...sfinției sale părintele Hrisant egumenul”, potrivit Arhiepiscopiei Bucureștilor. Documentul atestă că la acea dată există deja o așezare monahală, locul fiind propriu viețuirii sihăstrești. Până în 1780, așezământul a fost locuit de monahi. Din 1805, din inițiativa mitropolitului Dositei, la Țigănești au fost aduse monahii de la schiturile Turbași-Ilfov (de lângă Snagov) și Hagi Dima (Schitul Maicilor din București), iar călugării s-au mutat la Mănăstirea Căldărușani. Măsurile care au fost luate în ceea ce privește ocuparea așezămintelor monahale din

zonă sunt pomenite într-un hrisov dat la 5 mai 1813 de Ioan Gheorghe Caragea, document prin care sunt întărite și regulile viețuirii monahale și daniile făcute de predecesorul său, Constantin Ipsilanti. Motivul mutării a fost „numărul mare de poporeni” care se adunau la cele două schituri și faptul că „nu puțină scandală se pricinuieste maicilor”. Drept pentru care se hotărăște ca „numitele două schituri cu toate acareturile lor mișcătoare și nemișcătoare să treacă la schitul Țigănești”. Astfel, mănăstirea capătă o mai mare importanță, obștea crește, fapt care impune ridicarea unei biserici mai încăpătoare. În 1812, cu ajutorul banului Radu Golescu, al logofătului Florescu și al arhimandritului Dositei, starețul Mănăstirii Căldărușani, în locul bisericii de lemn a fost ridicată biserica de astăzi cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. În 1817 au fost ridicate biserica cimitirului, cu hramul „Sfânta Treime” și

„bolnița”, de către logofătul bisericesc Niculae Batcoveanu. Pentru întreținerea bolniței, Batcoveanu a dăruit mănăstirii moșia Zadariciu, din județul Vlaşca. Legea privind secularizarea averilor mănăstirești din 1863 a găsit Mănăstirea Țigănești cu numeroase posesiuni: opt moșii sau sfuri de moșii, șapte vie (41 pogoane), nouă hanuri, două mori, peste 1.500 capete de vite ș.a. Din toate acestea i s-au lăsat la început grădinile dimprejur, 246 pogoane pentru izlaz în moșia Ciolpani, trei vie și câteva animale. Efectele secularizării s-au făcut însă simțite treptat, lipsurile fiind principalul motiv pentru care monahiile au cerut desființarea vieții de obște și a mesei comune, Mitropolia încuviințând această cerere cu începere de la 1 aprilie 1882. În prezent, Mănăstirea Țigănești este idioritmă, cu viață de sine stătătoare. Din ansamblul ei face parte clădirea stăreției a cărei construcție s-a realizat în anul 1817, dar care a suferit în timp mai multe reparații, refaceri și amenajări, ultimele în perioada 1967-1987. Tot atunci s-au ridicat trapeza și bolnița. Vechile chilii ale maicilor datează din aceeași perioadă, dar aspectul lor actual este datorat ultimelor reparații, din 1987. Biserica mare este de

George V. GRIGORE

plan triconc, împărțită în pridvor (închis), pronaos, naos și altar, fiind prevăzută cu două turle, una pe pronaos, octogonală și a doua, cu 12 laturi, pe naos, ele dând nota de verticalitate a monumentului. Trecerea spre naos se face prin trei deschideri în arcadă, sprijinite pe stâlpi, model răspândit în arhitectura muntenească încă din veacul al XVIII-lea. Naosul este dominat de turla de mari dimensiuni, precum și de largile abside laterale care delimitează un interior amplu. Pictura originală nu s-a păstrat și nu se cunoaște nici autorul, aceasta fiind refăcută în timp de mai multe ori. În 1895 pictorul Gheorghe Stoenescu din Pitești a terminat de spălat, corectat și completat întreaga pictură. Tot cu prilejul acestor intervenții a fost montat și noul iconostas, ale cărui icoane poartă semnăturile aceluiași pictor. O ultimă intervenție asupra picturii a avut loc în 1929 și s-a datorat pictorului Belizarie din Pitești. Pe lângă biserica mare, ansamblul Mănăstirii Țigănești include biserica cimitirului, cu plan treflat și o turlă pe naos, pridvor deschis sprijinit pe coloane. Clopotnița are trei clopote mari, un clopot mic și un ceas mare, cu două cadrane. Ceasul, adus din Germania, în 1911, are un mecanism care cântărește aproape o tonă și jumătate. Clădirea destinată arhondariei a fost ridicată în 1863. Aici a funcționat în preajma celui de Al Doilea Război Mondial o școală de surori de caritate, iar în prezent clădirea adăpostește muzeul mănăstirii care reunește valoroase icoane, obiecte de cult, cărți vechi și manuscrise, precum și o veritabilă colecție de broderii și țesături liturgice datând din secolele XIX și XX. Mănăstirea Țigănești este renumită pentru atelierele sale, în care sunt lucrate minunate veștminte preotești și broderii liturgice. În ateliere maicile lucrează materiale pentru hainele preotești, din mătase vegetală, cu fir de aur și argint. În aceste ateliere a fost lucrată

broderia pentru Sala Maură din Castelul Peleş, aflat în Sinaia. Un moment important în istoria acestui așezământ a fost înființarea unui atelier de covoare, instalat în spațiul în care se afla înainte bolnița. În prezent, pe lângă slujbele de zi și de noapte, monahiile de la Țigănești lucrează în atelierele de țesut și de brodat, se îngrijesc ca muzeul și casele de oaspeți să primească vizitatori, cultivă pământul și păstrează buna rânduială a locului. Obștea de aici numără aproape 100 de maici și este slujită de trei preoți. ■

Despre Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni găzduită la Mănăstirea Țigănești s-a dus vestea în toată țara

Despre Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni găzduită în Mănăstirea Țigănești s-a dus vestea în toată țara. Icoana a fost pictată în secolul al XVII-lea și provine de undeva din Transilvania. Una dintre legendele locale menționează că, la un moment dat, un grup de hoți a pătruns în mănăstire și a furat bijuteriile cu care era împodobită icoana. Deși au căutat să fugă, hoții n-au reușit să mai iasă din mănăstire și la scurt timp au fost prinși. De asemenea, a existat un început de incendiu care amenința mănăstirea, iar măicuțele au ieșit cu Sfânta Icoană în fața părjolului, iar acesta s-a stins singur. Mamele care au cerut ajutorul Sfintei icoane pentru sănătatea pruncilor bolnavi au fost ajutate și copiii lor s-au însănătoșit. Astfel, Icoana Maicii Domnului din Sfântul lăcaș a fost declarată ca fiind vindecătoare de boli, ocrotitoare a mamelor și pruncilor și apărătoare de incendii. Mănăstirea Țigănești, prin liniștea spirituală pe care o degajă, rămâne un loc de reculegere, deosebit de îndrăgit de credincioși și de diferiții vizitatori.

E primăvară, iarăși primăvară!

— Creații literare despre primăvară —

PRIMĂVARĂ, TOTUȘI...

Ioan GHERGHIȘOR

M-ai rănit cu sulite-nmuiate
În otrava vechilor păcate,
Mi-a rămas din viață doar un sfert -
Primăvară, asta nu ți-o iert!

Provocându-mă - a câta oară?
Cu privirea ta de blândă fiară,
Ești râvnită oază ntr-un deșert -
Primăvară, aproape că te iert!

Voi învinge și de astă dată
Chiar de vremea-mi trece neumblată
Anunțându-mi marele concert -
Primăvară, totuși eu te iert...!

FLOAREA

Răzvan COSTACHE,

clasa a VI-a E, Școala Gimnazială

„Prof. Ion Vișoiu”, Chitila

(Premiul I la Concursul Național

de Poezie „Gellu Naum”, etapa

regională, ediția 2017)

Muguraș de primăvară
Ce-ți place să stai la soare!
Căldura te face mare
Și din tine iese-o floare

Cu veșmânt și miez curat,
Aromat și parfumat,
Vizitat de sute, mii
De albine grijului.

Floare, tu ne-aduci speranță
Bucurie, cutezanță,

DIN FOLCLORUL NOSTRU AUTENTIC

Cetinele, cetioară dragă, leor (Colind fată)

Culegător: **Marian - Vasile GHICA**

Originea: **Călărașii Vechi - Călărași**

Cetine-leor, cetioară dragă, leor
Prin cel, cel, prin cel mai cel,
Prin cel verde vișunel.

Cetine-leor, cetioară dragă, leor,
Leaga-ni-se, clati-ni-se
Leagan verde de mătase.

Dar în leagăn cine șade?
Șade Cutare de- ochi- și negri!
Ea mi-și coase, îmi bindisește
La fir galben că - mpletește.
Ea mi-si trage - un firicel,
Și-și mai cânt-un cântecel.
Și nu-i cântec muzicesc,
Ci-i cântec împărătesc.
'Mpărătița mi-auzea
Și la dânsa trimitea,
Trimitea soli dupa soli,
Și scrisori, după scrisori,
Și răvași după răvași,
Și olac după olac,
Facă-și Cutare - atâta bine,
Atâta bine pentru mine.

Nu-și mai cânte cântecul,
Că nu-i cântec muzicesc,
Ci-i cântec împărătesc!
Și-mpăratul nu-i acasă,
Împăratu-i la vânat,
La vânat îndepărtat,
Și-i cale de apropiat.
Si pe tine te-o auzi,
Și pe tine te-o-ndrăgi,
Și pe mine m-or urî
- 'Mpărătița dumneavoastră,
Eu nu cant pentru -mpărat,
Ci eu cânt că-mi pare bine,
Astăzi-măine nunta-mi vine!
Nunta-mi vine și mă ia
Și mă ia din aste curți
Și mă duce -n alte curți,
Alte curți la d-alți părinți
Nor' buna părinților,
Cumintica fraților
Stăpâna de- argaților,
Dar și Cutare de-ochi-și negri,
Ea să-și fie sănătoasă,
Ca o garoafă frumoasă!

ÎNTÂAMPLĂRI ÎNTR-O NOUĂ PRIMĂVARĂ

- Primăvara! A venit, în sfârșit,
primăvara, își spune, bucuroasă,
Dana. Țopăia prin curte, plină de
entuziasm.

- Uite un fluture multicolor! Ce
frumos ești! strigă fetița, alergând
să prindă insecta jucăușă.

Danei îi plăcea cel mai mult acest
anotimp. De ce? Păi, cum de ce?
Pentru că toată natura revenea la
viață. Gâzele ieșeau de sub lespezi
ca să-și întindă piciorușele
umede și reci la soarele blând al
primăverii. Albinele își
începuseră zborul lor harnic
printre zambilele multicolore și
cu miros îmbietor, printre
toporași violeți și ghiocei galbeni,
printre alte flori care își deschi-
deau cu mândrie cupele.

Musculițele bâzâiau de colo-colo
în căutarea unei fărâme de
mâncare, iar furnicile cărau
grabite în spinare grăunțele
rătăcite de pe alee. Fetița adora să

stea în grădinița cu flori din fața
casei și să admire acest spectacol
minunat, oferit de natură.

- Este minunat...! Vino, Azor, să
miroși zambilele, îl chema ea pe
prietenu ei, cățelușul galben și
jucăuș.

- Stai! Stai! Nu le mânca!
Miroase-le doar! Măi! Ce cățel
neascultător! Ei, lasă, că-l strig eu
acum pe Tomiță, că are el să se
bucure mai tare decât tine și este
și mai ascultător.

Tomiță, motanul tărcat și foarte
răsfățat, veni imediat la chemarea
fetiței. Dacă-l striga, fie era rost
de ceva mâncare, fie de un pic de
alintare; oricum, era mai caștigat
decât să stea singur la soare.

- Tomiță, uite, au înflorit
toporașii și ghioceii! Totuși, cel
mai frumos miros zambilele.
Vino să le mirosim împreună!
Tomiță! strigă Ana, nu le atinge
de ele, miroase-le doar! Mmm!

Ce frumos! Minunat! Cred că le-ai
adulmeca cu mai multă plăcere
dacă ar avea aromă de șuncă...
spuse ea dezamăgită și, luând
pisoii în brațe, începu să-l
mângâie. Acesta, drept răsplătă, a
început să toarcă, simțindu-se
răsfățat.

Un pic mai încolo, în grădina de
zarzavaturi, mamaie sădea ceapă
și usturoi. Făcea șanțuri cu sapa,
apoi gropițe mici cu un plantator,
în care punea câte un bulb de
arpagic sau un cățel de usturoi.
Dintr-o astfel de gropiță a ieșit,
zbătându-se de spaimă, o rămă
umedă și grasă. Fără să stea pe
gânduri, curajoasa mea bunică a
luat-o și a dat-o gănilor. Când
acestea văzură „gustarea”, o luară
la fugă și începu o bătaie
gălăgioasă, pentru biata târătoare,
Când, în sfârșit, găina pestriță
reuși să o prindă în cioc, fugi cât
o țineau picioarele spre un loc sigur

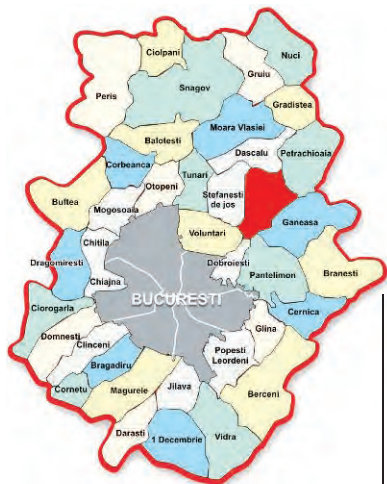
pentru a devora în liniște delica-
tesa. Dar, ghinion: celelalte găini,
învinse și supărate, o alergau.
Începu astfel o cursă cu obstacole
prin întreaga ogradă: o găină
pestriță cu o rămă în cioc alerga
disperată, urmată de suratele ei
nervoase și pofticioase.
Bunicul tăia via, asistat de Mișu,
motanul cel mai bătrân și foarte
înțelept, dar și cel mai leneș. Sta
întins la soare, lângă tataie, și îi
urmărește cu ochii întredeschși
fiecare mișcare.

În aer plutea liniștea, găinile se
potoliseră, probabil ajunseseră la
un compromis: împărțiseră rama.
Sau unele se resemnaseră doar...
Dana stătea în balanșoar cu
Tomiță așezat pe picioarele ei. Îl
mângâia drăgăstos în timp ce
acesta moțăia, liniștit. Avea
blănița moale, pufoasă și caldă de
la razele prienoase ale soarelui,
iar fetița își trecea mâinile peste

✍️ **Ana-Maria NICA**, clasa a
VI-a E, Școala Gimnazială
„Prof. Ion Vișoiu”, Chitila
(Mențiune la Concursul
Național „Ion Creangă”,
ediția 2017, Brăila)

aceasta, cu un surplus de
dragoste. Amândoi erau cuminiți
și visători. În aer se simțea un
miros de flori și de iarbă crudă,
iar vântul primăvărat adia
printre crengile copacilor și prin
părul bălai al copilei plâpânde, ca
o mângâiere de mamă... ■

AFUMAȚI localitatea aflată în umbra voievozilor

George V. GRIGORE

face cu unul dintre acele cazuri de personalități care, grație numelui, rămân de neclintit în memoria celor ale căror urechi au auzit vreodată de ei, dar despre ale căror realizări și fapte de vitejie nu se știe mai nimic. *Radu de la Afumați* nu a avut o domnie foarte îndelungată, ea fiind chiar întreruptă de mai multe ori, însă numărul și importanța războaielor pe care domnitorul le-a purtat atât timp cât a fost suveran, îl recomandă drept un factor major al păstrării identității naționale românești.

Radu de la Afumați (sau *Radu al V-lea*), fiul lui *Radu al IV-lea cel Mare*, a fost Domn al Țării Românești de mai multe ori, în perioade diferite: decembrie 1522 - aprilie 1523, ianuarie - iunie 1524, septembrie 1524 - aprilie 1525 și august 1525 - ianuarie 1529. Ginere a lui *Neagoe Basarab*, a fost căsătorit cu Ruxandra, fiica acestuia (21 ianuarie 1526). După moartea lui Radu, Ruxandra a devenit soția unui alt voievod, *Radu Paisie*. A dus în general o politică antiotomană, începându-și domnia cu o victorie asupra lui *Mehmed-beg*, român turcit, pretendent la tronul Țării Românești. Între 1522 și 1525, pe teritoriul țării s-au purtat lupte crâncene cu turcii și cu *Vladislav al III-lea* și *Radu Bădica*, pretendenți la scaunul domnesc, sprijiniți de Poartă. Inscripția de pe mormântul lui *Radu de la Afumați* de la *Curtea de Argeș* amintește de 20 de bătălii.

La îndemnul *Craioveștilor* s-a supus un timp sultanului dar, la sfârșitul domniei, când a încercat să reia politica antiotomană, boierii au urzit un complot și l-au ucis. Se spune că a fost ucis împreună cu fiul său *Vlad* de către boierii *Neagoe* și *Drăgan* în timp ce se afla în biserica numită *Cetățuia* (sec. XV), situată în nordul orașului Râmnicu Vâlcea. Trupul lui Radu a fost dus la Mănăstirea *Curtea de Argeș*, iar deasupra mormântului s-a așezat o frumoasă lespede de marmură, pe care voievodul este înfățișat călare, cu buzduganul în mână și cu mantia fluturândă. O lungă inscripție pomeneste toate războaiele pe care le-a purtat.

Casa ilfoveană tradițională

După moartea domnitorului, localitatea intră în proprietatea domeniului Domnesc (1529-1585). În 1636, Șerban Cantacuzino a construit aici o fabrică de postav. În 1785, Alexandru Moruzzi a construit o fabrică de hârtie, pe care la sfârșitul domniei a lăsat-o *Mitropoliei Ortodoxe a Munteniei*. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna făcea parte din plasa Dâmbovița a județului Ilfov, iar în 1925, din plasa Pantelimon, având 3.811 locuitori. În 1913 îi este

vândută lui Stere Negropontes, care o stăpânește până la reforma agrară din 1945. În 1950 a devenit parte a raionului *1 Mai* din orașul București. În 1968 a devenit comună a județului Ilfov, reînființat. În 1981, la o nouă ajustare a organizării administrative, a fost arondată *Sectorului Agricol Ilfov*. În satul Afumați se află și ansamblul fostei curți a stolnicului Constantin Cantacuzino, construit la sfârșitul secolului al XVII-lea și transformat în secolul al XIX-lea, monument istoric de interes național, clasificat drept monument de arhitectură. El cuprinde biserica „*Adormirea Maicii Domnului*” (construită în 1691), conacul și zidul de incintă. În comună se mai află alte patru obiective incluse în lista monumentelor istorice din județul Ilfov ca monumente de interes local. Trei dintre ele sunt clasificate ca situri arheologice. Unul este „*Curtea domnească a lui Radu de la Afumați*”, aflată pe malul stâng al râului Pasărea, la 300 m vest de șoseaua Afumați-Petrăchioaia. Un al doilea obiectiv cuprinde „*manufactura lui Șerban Cantacuzino*” (secolele al XVII-lea și al XVIII-lea), precum și o așezare și o necropolă, ambele medievale (secolele al XV-lea și al XVI-lea). Al treilea sit se află între marginea vestică a satului Afumați și limita cu Ștefăneștii de Jos și cuprinde urmele unor așezări din diverse perioade: Epoca Bronzului, epoca geto-dacică,

epoca daco-romană, secolele al IX-lea-al XI-lea și epoca medievală. Al patrulea monument este ridicat în memoria soldaților căzuți în Primul Război Mondial, aflat pe marginea DN2 în satul Afumați. Din Afumați, specialiștii Muzeului Satului „*Dimitrie Gusti*” din București au selectat și transportat în colecția sa unică o casă ilfoveană tradițională care confirmă existența și unicitatea unui stil arhitectural popular local ilfovean.

În urma acestor amprente istorice unice existente în Afumați și proiectele culturale pot deveni la fel de numeroase și interesante. Astfel, proiectul „*Afumați, istorie și contemporaneitate*” propune un program complex și coerent de promovare și marketing pentru obiectivele turistice din Afumați. Obiectivul este creșterea notorietății localității, ca destinație turistică de week-end. Principalele activități ale proiectului sunt campania de promovare a produselor turistice specifice din Afumați, crearea și actualizarea permanentă a unui portal web bilingv de promovare, realizarea și distribuția de materiale de promovare, publicitate outdoor, dar și activitățile de marketing pentru produsele turistice din Afumați. Produsele turistice promovate sunt *Ruinele Curții Domnești a lui Radu de la Afumați*, *Ansamblul fostei curți a Stolnicului Constantin Cantacuzino* (datând de la sfârșitul secolului XVII) format din Biserica „*Adormirea Maicii Domnului*” (sau „*Biserica Veche*”, așa cum este cunoscută de localnici), „*Conacul Stolnicului Constantin Cantacuzino*” și „*Zidul de incintă*” și *Pădurea peisagistică de la Afumați*, în suprafață de 235 ha. Fauna de pădure este reprezentată de cerbul lopătar. Alte proiecte: *Festivalul „Radu de la Afumați”*, „*Focurile de la Afumați*”, zilele comunei, târgul „*Să trăim Bio!*”.

Trecută în traseul turistic principal al județului Ilfov, ca destinație de prim rang, comuna Afumați poate deveni o oază de petrecere a timpului liber pentru cei dornici de a se întâlni cu istoria acestor locuri. Dacă doriți să aflați de ce marii domnitori ai Țării Românești și-au construit aici conacele și curțile domnești, veniți să vedeți acest colț de paradis. Aici vă veți întâlni cu locații de poveste, dar și cu umbrele voievozilor noștri care mai trec și acum peste ziduri... ■

Tezaurul monetar getic de argint de la Petrești (Corbeanca - Ilfov)

Bibliografie: Ion Donoiu – „Monede daco-getice și efigii romane“, Editura Militară, București, 1980.

Aproape de București, la Petrești (comuna Corbeanca) a fost descoperit un tezaur monetar getic din argint în condiții rămase necunoscute. El se află în Colecția George Severeanu. Toate cele 149 monede sunt datate din a doua jumătate a sec. II î.Hr. și începutul sec. I î.Hr., specifice regiunii dintre Dunăre și Carpați, din argint, greutatea între 6-9 gr. Per bucată și sunt de tip „Adâncata” și de tip „Vârteju-București”.

Comuna Cobeanca este formată din satele Corbeanca (reședința), Ostratu, Petrești și Tamași. Comuna se află în partea de nord a județului, pe malurile râului Cociovaliștea, care izvorăște din vestul comunei în pădurea Valea Mocanului. Nume vine de la „cocioac” (cocioace; cocioacuri) = nămol vegetal amestecat cu bucăți de rădăcini de stuf și de papură (care formează mici insule plutitoare).

Patru obiective din comună sunt incluse în lista monumentelor istorice din județ. Două dintre ele sunt situri arheologice - așezarea de la „blocurile de specialiști” din Corbeanca, de pe malul drept al Cociovaliștei, datând din secolele al III-lea-al IV-lea e.n. și situl de la fosta stație de pompare din același sat, cuprinzând așezări din Epoca Bronzului, epoca geto-dacă (secolele al II-lea-I î.Hr.), secolele al V-lea-al VI-lea, secolul al X-lea și secolul al XVIII-lea. Celelalte două sunt clasificate ca monumente de arhitectură - biserica „Buna Vestire” din Corbeanca,

datând din 1819 și biserica „Sfinții Mihail și Gavril” din Petrești, datând din 1820. Numele Petrești vine de la Petre, de la Piatră - Rezistență. Monedele getice de „tip Adâncata” au fost bătute undeva la sfârșitul secolului II - începutul secolului I î. Hr. Este un tip reprezentativ, numit Adâncata (fiind descris după monedele din tezaurul de la Adâncata). Monede de acest tip au fost găsite în special în partea de vest a Munteniei și în cea de est a Olteniei. Imită și simplifică mult tetradrahmele regelui Filip al II-lea al Macedoniei, care

purtau pe o față chipul lui Zeus, cu barbă și încunurat cu lauri, iar pe cealaltă față un călăreț și legenda Filippou (cu litere grecești). Filip al II-lea a domit între anii 359 și 336 î.Hr., fiind tatăl lui Alexandru al III-lea cel Mare (Alexandru Macedon). Deși redă lacunar originalul macedonean, totuși simplificarea geto-dacică denotă o creativitate aparte și o putere de abstractizare spectaculoasă în felul ei. Monedele macedonene au fost folosite pe scară largă în Iliria, Dacia, Tracia, precum și în Asia Mică, fiind imitate nu numai de daci ci și de alte popoare. Datorită procedurii tehnice de batere multe din drahmele dacice au formă convex-concavă, formă numită schifată (sau scyphată, de la cuvântul grecesc skyphos, care înseamnă ceașcă). Monedele getice de „tip Vârteju-București” descoperite în depozite mai importante la Vârteju (jud. Ilfov) și la București, de unde și denumirea tipului monetar, au avut o arie largă de circulație între Carpați și Dunăre. Aversul se distinge printr-o stilizare și mai accentuată, o simplificare

extremă a elementelor constitutive ale figurii. Această monedă face parte din imitațiile târzii, reprezentând de fapt una din ultimele etape ale șirului neîntrerupt de stilizări succesive (posibil stilizarea s-a făcut în mod voit, ca semnificație a unui mesaj simbolic mai deosebit - contact cu Celălalt Tărâm, spiritualizare și abstractizare a mesajului). Derivă din tipul Adâncata. Pe avers cu greu putem distinge formele anatomice ale unei reprezentări umane (Timpul Omului). Putem totuși identifica unele forme ale capului redată prin linii și globule: ochiul, ușor de

identificat în globulă, înconjurată de un cerc, situată în partea dreaptă a monedei; nasul este sugerat de o linie oblică și un punct lateral în stânga acesteia; fruntea, confundându-se cu sprânceana, este redată printr-o linie mai groasă deasupra ochiului; părul este sugerat bizar, prin linii ce converg spre un punct de fugă. Pentru celelalte desene nu găsim identificări. Aceasta stilizare, ajunsă la limite maxime, nu am interpreta-o ca expresie a unui proces de destrămăre estetică, ci, dimpotrivă, ca o intenție a meșterului geto-dac de a interpreta sintetic subiectul printr-un limbaj plastic propriu. Stilizarea ce vizează esența formelor, ne poartă cu gândul peste secole, chiar milenii în urmă, în neolitic, când locuitorii acestor meleaguri au realizat „Gânditorul de la Hamangia”, o altă operă artistică de referință, cu aceiași putere de sugestie. Și poate nu ar fi hazardat dacă am apropia în viziunea artistică, pe planuri evolutive în spirală, unele din formele create de Brâncuși. Pe reversul monedei călărețul (Cavalerul Trac, Danubian, Zamolxian) este redat prin trei globule iar calul, schematizat, seamănă mult cu cei de pe tipul monetar Adâncata, din care și derivă. Monedele sunt ușor schifate (aversul convex și reversul concav, așa cum este lumea noastră centrifugă din care nu putem scăpa: a.s.v. strachina cu îndrăgostiți din Cultura Gumelnița). Se cunosc circa 2.000 de exemplare, monedele de acest tip fiind considerate de mai mulți numismați reputați ca cele mai caracteristice emisiuni getice. ■

George V. GRIGORE

Tezaurul monetar getic de la Petrești, o dovadă clară a forței regatului antic al marelui rege Burebista și a prosperității timpurilor sale

antichitate și până în zilele noastre. Întreaga colecție „Maria și dr. George Severeanu”, printr-un act de patriotism și umanism, a fost donată Muzeului Municipiului București în 1939, inaugurarea reședinței actuale ca muzeu având loc în 1956. În prezent în cadrul Muzeului „George Severeanu” poate fi vizitată expoziția „Istoria circulației monetare în București și în împrejurimi”. Aici puteți veni spre a vedea bogata colecție de monede antice descoperite în apropierea capitalei noastre, printre care și Tezaurul monetar getic de la Petrești, o dovadă clară a forței regatului antic al marelui rege Burebista și a prosperității timpurilor sale.

Muzeul Severeanu este vis-a-vis de Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan”, la câțiva pași de Calea Victoriei. Frumoasa clădire a muzeului, reședința primului director al Muzeului Municipiului București, reprezintă un exemplu tipic pentru arhitectura bucureșteană din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Muzeul, inaugurat în 1956, se află sub administrația Muzeului Municipiului București - „Palatul Șuțu”, dar a fost închis publicului în 1995. Abia în perioada 2004-2008 au fost realizate lucrări de consolidare și restaurare. Muzeul are în patrimoniul său circa 80.000 de obiecte muzeale, bunuri culturale, între care cele mai importante sunt Colecțiile Severeanu, dar și „Colecțiile numismatice și paranumismatice ale Muzeului Municipiului București”, formate prin donații, achiziții și descoperiri arheologice și numismatice, care acoperă circulația monetară de pe teritoriul României, precum și din Europa și, parțial, de pe alte continente, din

PERIȘ, pe fostele Domenii ale Coroanei Regale

Periș este o comună din Ilfov, formată din satele Bălteni, Buriaș și Periș (reședința). Numele vine de la perii din livezile Domeniului Coroanei Regale care erau aici. Comuna se află în extremitatea nord-vestică a județului, la limitele cu județele Prahova și Dâmbovița, pe malul drept al Ialomiței și pe ambele maluri ale Vlăsiei. Prin comună trece și calea ferată București - Ploiești, care este deservită de stația Periș. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna purta numele de Cocioc și făcea parte din plasa Snagov, formată fiind din satele Bălteni, Brătulești, Cocioc, Periș, Piscu, Piscu-Hereasca și Văleni-Buriașu. Proprietățile funciare ale comunei aparțineau în principal Domeniilor Coroanei. Aici funcționau o povarnă, o moară de apă, o școală mixtă și trei biserici - la Bălteni, Cocioc și Piscu. În 1925, comuna era arondată plășii Buftea-Bucoveni, fiind formată din satele Bălteni, Brătulești, Cocioc, Periș, Piscu, Văleni și Buriaș. În 1950, comuna Cocioc a fost inclusă în raionul Căciulați și apoi (după 1960) în raionul Răcari al regiunii București. În 1968, a redevenit parte din județul Ilfov, cu această ocazie comuna fiind reorganizată. Astfel, satele Pârlita, Cocioc și Brătulești au fost comasate și incluse în satul Periș, care a devenit reședința comunei și a dat și numele acesteia. În 1981, comuna Periș a fost transferată la Sectorul Agricol Ilfov.

Pe raza comunei Periș se află renumitul palat regal de la Scroviștea. Regele Carol I (1839-1914), aflat la conducerea statului român, a trimis specialiști pentru determinarea calității aerului prin toată țara. În urma studiilor a fost întocmită o hartă, iar regele a hotărât să construiască reședințe în trei dintre cele mai curate localități. Și așa au fost construite palatele de la Sinaia (Prahova), Scroviștea (Periș-Ilfov) și Săvârșin (Arad). Pentru o perioadă, palatul a aparținut Casei Regale a României și a fost locuit de membrii dinastiei de Hohenzolern. Acest fapt a făcut ca numele palatului să fie legat de istoria țării. În prezent, palatul face parte din patrimoniul de protocol al României, fiind deschis pentru o perioadă de timp turiștilor interesați să admire arhitectura deosebită, dar și opulența în care trăia familia Ceaușescu. În rest, opt obiective din comună sunt incluse în lista monumentelor de interes local. Șapte sunt situri arheologice - două la Bălteni, unul la Buriaș - Ciocănari, două la Cocioc și unul la Periș. Al optulea este monumentul eroilor din Primul Război Mondial, aflat în fața gării din satul Periș, obiectiv clasificat ca monument de for public. Mănăstirea de aici este una dintre cele mai neprețuite comori ale Perișului. Schitul Bălteni a fost construit în anul 1610 și se află la intrarea în satul cu același nume. Se crede că biserica a fost ridicată de Radu Negru în urma unui vis pe care l-a avut înaintea unei lupte cu tătarii. Clădirea de atunci avea să servească pe timp de război ca fortăreață naturală, iar pe timp de pace ca lăcaș de rugăciune. În 1626 a fost refăcută complet de vornicul Hrizea Coconu. Astăzi este o clădire înaltă și zveltă, din cărămidă, nepictată, cu acoperiș din șindrilă. Ea este declarată ca monument istoric național. Legenda mai spune că în curtea bisericii ar fi îngropat Vlad Țepeș. Dacă vrei să te relaxezi în voie după o vizită captivantă la schit, poți alege Pădurea Cocioc. Ea înconjoară mănăstirea și, conform legendei, aici ar fi fost ucis domnitorul Vlad Țepeș în ultimele luni ale anului 1476.

Pădurile comunei ocupă o suprafață de 315 ha și fac parte din renumiții codrii ai Vlăsiei.

Fauna este bogată, fiind reprezentată de vulpe, veveriță, cerb, căprior, mistreț, ciocârlia de pădure, privighetoarea, ciocănitoarea, etc. În cazul în care ești pasionat de pescuit, la Periș îți poți încerca norocul. Aici poți pescui într-un mediu curat și prietenos, balta

fiind curată, toaletată. Crapul și carasul sunt doar câteva dintre speciile de pești pe care le poți agăța în undiță. Locurile de pescuit sunt delimitate, amenajate cu umbrare pentru zi și cu iluminat pe timp de noapte. Dacă simți nevoia de mai multa adrenalină, poți veni cu barca gonflabilă proprie, pentru o plimbare pe baltă. ■

Muzeu al Tradițiilor la Buriaș

Cinci biserici - așezăminte creștin--ortodoxe se află pe raza localității Periș. Primul este Schitul Bălteni, cu hramul „Sfântul Nicolae”. Apoi Biserica „Sfântii Petru și Pavel”, Biserica „Adormirea Maicii Domnului” (sat Cocioc), Biserica „Sfinții Constantin și Elena” (sat Brătulești) și Biserica „Sfânta Marie Mică”.

La Buriaș a existat un muzeu al tradițiilor locale, care s-a desființat, iar lucrurile de aici sunt depozitate în actuala casă de cultură. Se are în vedere deschiderea unui nou Muzeu al Tradițiilor la Buriaș.

Ca școli și alte instituții de educație aflate pe teritoriul comunei Periș avem Liceul Teoretic nr.1 Periș, Școala Gimnazială „Profesor Ion Niță”,

Școala cu clasele I-VIII nr.2 din Brătulești și Grădinița nr. 1 Periș, Grădinița din Buriaș, Grădinița din Bălteni, Grădinița nr.1 din Cocioc.

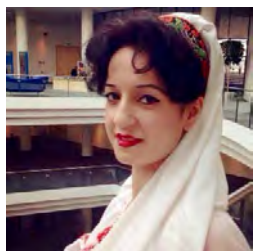
Nu există informații privind existența unor tradiții în zonă. Se sărbătorește anual ziua localității, pe 7 septembrie la Buriaș - în „satul dintre păduri” - și pe 8 septembrie la Periș, în centrul administrativ al comunei. Nu există nici informații privind existența unor meșteșugari locali.

Ca activitate culturală există un cor bisericesc condus de preotul paroh Cătălin Răbușeapcă. De asemenea, se ocupă de pictură pe sticlă și crearea de păpuși artizanale prof. Eugenia Oprea.

În Periș avem un cămin cultural (la Buriaș), cu o sală pentru evenimente (capacitate de peste 50 locuri), unde s-a ridicat de curând, cu ajutorul Centru-lui Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, o scenă. Mai există Casa de Cultură „Toma Caragiu” (din Periș), cu 130 de locuri și scenă multifuncțională. Casa de Cultură deține o bibliotecă cu peste 1.500 de exemplare de carte și un Club al Pensionarilor. De asemenea pe raza localității sunt patru terenuri de fotbal și bază sportivă.

Pentru un sfârșit de săptămână reușit puteți încerca o vizită la Periș. Nu veți regreta! ■

George V. GRIGORE

Coregrafa DANIELA MÂNDROC și ansamblul ei de suflet: „DOINA ILFOVULUI” din Buftea

George V. GRIGORE

Ansamblul artistic „Doina Ilfovului” de la Centrul Cultural Buftea, condus de profesorul coregraf Daniela Mândroc, cuprinde dansatori de toate vârstele. Când apar pe scenă nu se opresc până nu interpretează cu aplomb și dăruire dansuri populare românești - hore, sârbe, „Căluțul”, „Ciuleandra”, „Boiereasca”. Până și „Grupul mămicilor din Buftea” fac deliciul asistenței cu dansuri din Oltenia, învățate de la același profesor coregraf.

nu le pot realiza”. Punerea în practică a proiectului a fost destul de rapidă. S-a colaborat foarte bine cu școlile generale și cu liceele din Buftea. Copii și tineri au venit la repetiție, le-a plăcut și nu au mai plecat. „Au văzut ce se întâmplă, au urcat pe scenă, i-am dus la televiziuni, la spectacole și le-a plăcut foarte mult. Avem două repetiții pe săptămână, deoarece ansamblul are atât dansuri moderne, cât și populare. Mămicile repetă o dată pe săptămână, dar repetițiile durează chiar și câteva ore, mai

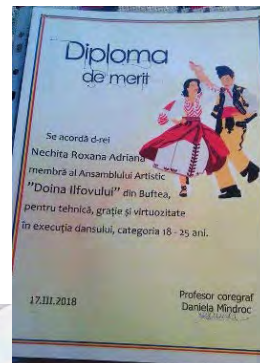
dansăm ca dans de scenă. Este un dans extraordinar de greu ca interpretare tehnică a pașilor, dar și ca efort fizic. Vom mai intra cu un alt dans din Oltenia, pe perechi. Sunt dansuri din Oltenia, pentru că domnul Măgureanu este din Oltenia”.

Daniela Mândroc: „Sora domnului primar, Margareta Pistol, și Ionela Bran se ocupă de confecționarea costumelor, împreună cu câteva doamne din oraș. Copiii merită, pentru că sunt foarte ambițioși. Și fiul meu, în vîrstă de 11 ani, face parte din ansamblu, la grupa mijlocie. De multe ori a cântat și pe post de solist. Se muncește foarte mult pentru a face față coregrafiilor, dar pot spune că avem o echipă încheată, iar părinții și profesorii de la școală sunt alături de artiști. Copiii au ajuns la performanța de a evolua atât cu dansuri populare din opt zone etno-folclorice, cât și dansuri moderne, dans italian, dans ruses, dansuri acrobatice, dans grecesc sau țigănesc interbalcanic. De aceea, spunem că Doina Ilfovului este un ansamblu artistic”. În prezent ansamblul are în repertoriul coregrafic peste 20 dansuri.

Profesorul coregraf Daniela Mândroc a studiat la Facultatea de Coregrafie din cadrul UNATC „I.L. Caragiale” din București. Pentru un timp a fost coregraf la Ansamblul profesionist „Doina Olteului” din Slatina. Dintre reușitele sale putem menționa contribuția la realizarea videoclipului Annei Lesko prin coregrafia specială de la piesa „Balalaika”, dar și la alte piese ale solistei: „Anicyka Maya”, „24” și „1001 dorințe” (dans ruses Kazaciok cu șase perechi de dansatori). Mai are la activ o apariție într-un videoclip alături de „Reyna Vox”, două videoclipuri alături de „Lorena” și un videoclip alături de Constantin Măgureanu. A colaborat la dansurile grecești cu Nikolas Papadopoulos și Marian Hagi, dar și pe dans popular cu „Taraful din Clejani”, cu „Ioniță și Viorica din Clejani”. A participat împreună cu ansamblul la numeroase spectacole în multe orașe din țară. A fost selectată pentru a deschide festivitatea de premiere a Concursului de dans „WDSF Bucharest Open”, desfășurat pe Domeniul Știrbey (25 - 26 noiembrie 2017), printr-un recital muzical coregrafic tradițional românesc, iar la 31 martie 2018 a deschis festivitatea de premiere a concursului de dans de la Sala Polivalentă din București.

Daniela Mândroc și al său ansamblu artistic „Doina Ilfovului” au participat la numeroase spectacole tv și la turneele internaționale în Austria, Belgia, Franța și Cehia. Daniela Mândroc a obținut Premiul I la Festivalul internațional de Folclor

Bavaria - Gerestried din Germania și Marele Premiu al Festivalului Internațional de Folclor din Serbia pentru dansurile populare românești pe care le îndrăgește atât de mult. Felicitări! ■

Daniela Mândroc: „Ansamblul a luat ființă la 5 martie 2016, chiar de ziua mea de naștere. Așa avem dublă aniversare în fiecare an. Anul acesta am sărbătorit și 5 martie 2016 - 5 martie 2018 = doi ani de succes. Aniversările au fost sărbătorite și prin emisiuni în direct la Etno tv în fiecare an, unde au fost invitați mari artiști ai muzicii populare și nu numai”.

Cu ocazia spectacolului aniversar al lui Constantin Măgureanu de la Sala Palatului (2 noiembrie 2017), „Ansamblul Doina Ilfovului” s-a „desfășurat” artistic, adunând mii de aplauze. „Este o onoare și o provocare pentru noi, la un an și jumătate de la înființarea Ansamblului Artistic Doina Ilfovului. La 5 martie 2016 am dat drumul la prima repetiție. În 5 martie 2017 am sărbătorit un an, cu un spectacol aniversar la Etno TV, în direct. Am avut cinci premiere coregrafice: am ieșit prima dată cu „Călușul” la televiziune, „Dans din Oltenia”, „Dans din Ardeal, cu sucitoare” și cu un dans pentru grupa mijlocie a ansamblului”, ne-a povestit profesorul coordonator și coregraf al ansamblului, directorul Robert Nagy. La un an și jumătate de la înființare, ansamblul însemna deja peste 60 de copii din grupa de performanță, structurați pe trei categorii de vîrstă (grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare), dar și un grup de 20 de mămici care au ieșit pe scena Centrului Cultural prima dată în septembrie 2016, iar publicului a cerut „bis”. Cu copiii, primul spectacol a fost pe 1 iunie 2016. Totul a început de la o propunere pe care Daniela Mândroc, de altfel dansator și coregraf cu state vechi, i-a făcut-o primarului orașului Buftea, Gheorghe Pistol. „Am simțit că, după mulți ani de dans ca profesionist, se poate mai mult. Domnul primar mi-a dat ocazia să încep, iar eu i-am demonstrat că nu vorbesc niciodată despre lucruri pe care

ales când sunt multe spectacole”, ne-a spus coregrafa. S-a ajuns chiar la performanța de a avea 15 dansuri într-un spectacol, iar spectacolele la care sunt invitați sunt din ce în ce mai multe și depășesc granițele Ilfovului. Vădit emoționată, Daniela Mândroc ne-a povestit despre provocarea spectacolului care a avut loc la Sala Palatului. „De obicei, la Sala Palatului merg ansamblurile de profesioniști. Cunoșcându-mă de foarte mult timp, m-a sunat Constantin Măgureanu, care m-a întrebat dacă cred că pot să vin cu ansamblul meu. Am zis da, din prima, chiar dacă înseamnă foarte multă muncă. Ne onorează această invitație, mai ales că sunt foarte multe ansambluri profesioniste care nu au urcat până acum pe scena Sălii Palatului. Vom face și ilustrații coregrafice pentru fiecare artist în parte, pentru fiecare zonă etno-folclorică. Practic, dansatorii vor executa pași pentru fiecare solist, indiferent de zona din care aceștia vin. Vom avea intervenții și ca ansamblu. Va fi un dans de fete din Oltenia pe trei generații. Ceva ce nu s-a făcut până acum în România. 40 de fete dansează în același timp, aceiași pași, aceeași coregrafie. Vom intra și cu călușul oltenesc. Acolo voi dansa și eu. Sunt singura fată care dansează Călușul, creat de mine, cu pași, cu strigături, ca și element de show. Normal fetele nu ar trebui să joace călușul, dar noi îl

Oameni cu care Ilfovul se mândrește: **VIRGIL SCRIPCARIU** „Cam toate lucrările mele sunt în zona miracolului“

Cu un profil de căutător al absolutului și cu o viață la fel de trepidantă, **Virgil Scripcariu** s-a născut în 1974 la Vatra Dornei și a studiat Sculptura la Universitatea Națională de Arte din București (UNARTE) între anii 1998 și 2003 la Facultatea de Arte Plastice, clasa prof. Vasile Gorduz, iar în perioada 2003-2005, la aceeași universitate, în cadrul Departamentului de studii și cursuri postuniversitare. A fost bursier „**Theodor Aman**“ în 2003, apoi al Uniunii Artiștilor Plastici în 2005 și finalist al Marelui Premiu „**Prometheus Opera Prima**“ în 2004. Virgil Scripcariu este considerat unul dintre cei mai originali și promițători sculptori români contemporani.

Dintre expozițiile personale și rezidențele artistice ale lui Virgil Scripcariu putem menționa: 2014 - „SuperMam“ (Galeria AnnArt, București); 2013 - expune lucrarea „NINEL“ în cadrul „Proiect 1990“; 2012 - Obiecte de design realizate pentru Librăria Humanitas Cișmigiu, București - Obiecte de design realizate pentru pavilionul României la London Book Fair (la „Centrul Cultural Palatele Brâncovenești Mogoșoaia“); 2010 - Reprezintă România la Bruxelles la conferința „Tippingpoint: Climate Change and the Arts“ cu proiectul „412 X 4“ (coautor arh. Șerban Sturdza); 2008 - Rezidență artistică la Hilltown House (Irlanda); 2007 - Reprezintă România la Bruxelles la festivalul de artă „Europalia.europa“, Agorafolly (Belgia); 2005 - Centrul Cultural Francez, Iași - Galeria Cărturești, București.

Ca prezență în expoziții de grup sculptorul Virgil Scripcariu este prezent în: 2014 - la „ViennaFair“ în cadrul secțiunii „Dialog: New Energies“ dedicată artei românești contemporane; 2013 - „Romanian Design Week“ (București); 2012 - „Design Embassies“, Holon (Israel); 2010 - „Salonul de sculptură mică“ (Galeria Orizont, București) - „Desene de sculptori“ (Galeria Simeza, București) - „Lemn.ro“ (Muzeul Național de Artă Contemporană, București); 2009 - „Recycle Nest“ (București) - „BOLT la București“ (Librăria Cărturești, București); 2008 - „BOLT“, Bienala de arhitectură de la Veneția - face parte din echipa care reprezintă România; 2007 - „Hot. art 6 - H.C.L.M.B. 10/ 25/01/2001/ Peisaj în curtea din dos a orașului“, manifest realizat împreună cu arh. Șerban Sturza, în cadrul proiectului „Spațiul public bucureștean“, organizat de Goethe Institut; 2005 - „Expoziția bursierilor UAP 2005“ (Galeria Șelari, București) - Metropolitan Art Galery, Tokio (Japonia); 2004 - „Salonul de sculptură“ (Galeria Apollo, București) - „Salonul de grafică“ (Galeria Artis, București) - „Sculptori români contemporani“ (Galeria Apollo,

București); 2003 - „Salonul de sculptură mică“ (Galeria Orizont, București - Galeria Apollo, București); 2002 - „Tradition and Postmodernity Symposium“ (Râmnicu Vâlcea) - The Mircea Dinescu Foundation for Poetry (Cetate).

Premii peste premii

Pentru opera sa deosebită Virgil Scripcariu a fost recompensat cu diferite premii: 2009 - finalist al marelui premiu „Prometheus Opera Prima“ oferit de Fundația Anonimul; 2005 - Bursa Uniunii Artiștilor Plastici din România; 2004 - Nominalizare pentru marele premiu „Prometheus Opera Prima“, oferit de Fundația Anonimul; 2003 - Bursa „Theodor Aman“ pentru arte plastice, acordată de Guvernului României - Premiul pentru sculptură la jubileul „Accente și amprente“ (Galeria Apollo, București); 2003-2004 stagii de documentare în străinătate (Franța, Italia, Siria) în cadrul bursei „Theodor Aman“.

„Cam toate lucrările mele sunt în zona miracolului“, spune maestrul, a cărui opera este prezentată în diferite articole și publicații: „Virgil Scripcariu: SuperMam“ (catalogul expoziției de la Galeria AnnArt, București, 2014-2015, autor Fundația AnnArt, Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii, ISBN 978-973-0-18049-7, cu texte semnate de Ruxandra Demetrescu, Gabriela Massaci, Aurelia Mocanu și Diana Ursan); „Cam toate lucrările

mele sunt în zona miracolului“ (interviu cu Virgil Scripcariu de Valentin Iacob, în Formula As, nr. 1150, 2015), Doinel Tronaru, „Cântec pentru mamele pământului“, în Adevărul, 14 Ian. 2015; Virgil Scripcariu: Sculptură (catalogul expoziției de la Centrul Cultural Palatele Brâncovenești, Mogoșoaia, 2011-2012, ISBN 978-606-8269-11-5, cu texte semnate de Doina Mândru, Dan Mircea Cipariu și Șerban Sturdza); „BOLT“ (catalogul expoziției Pavilio-nului României la Bienala de arhitectură de la Veneția din 2008, Mariana Celac (ed.), Ed. Simetria, București, 2008, ISBN 978-973-1872-02-5).

Ca lucrări de for public avem opera maestrului prezentă în multiple locuri, precum: 2012 - „Maternitate“, la Centrul Cultural Palatele Brâncovenești Mogoșoaia, România; 2010 - „Divan“, sculptură în piatră, Parcul IOR, București; Ansamblu sculptural decorativ, metal, P&G Urlați, jud. Prahova, România; 2009 - Bustul arhitectului Paul Smărandescu, str. Romulus, București; 2008 „Maternitate“, sculptură metal, Hilltown House, Irlanda; Fântâna cu sculptură „Maternitate“, str. Arthur Verona, București; 2007 Bustul Generalului Comșa, sat Mândra, jud. Făgăraș;

Instalația „Arca lui Noe“ din Scurul Cărturești, București.

Virgil Scripcariu trăiește și lucrează în satul Piscu, comuna Ciolpani, unde este implicat în programe de educație prin artă pentru adulți și copii. În România, artistul este reprezentat de galeria „AnnArt“. Este implicat și în diferite programe de educație. Dintre referințele artistului menționăm pe cele semnate de Ruxandra Demetrescu, Aurelia Mocanu și Șerban Sturdza.

„Artistul rezumă multiplele forme posibile de apariție ale naturii în unicitatea operei de artă. Obiectului - sau personajului - real din natură i se opune o formă plastică cu același conținut, ce corespunde capacității umane de reprezentare. Artă se definește astfel ca o redare totalizantă a naturii, sau, am spune noi, a creației. Este lecția - sau mesajul - pe care ni-l transmite Virgil Scripcariu în ultimile sale lucrări, realizate pentru a ne stârni uimirea - stupor - ca stare a unui altfel de grație - meraviglia.“ - (Ruxandra Demetrescu)

„Lecția de austeritate, economie a formei și gesticii figurativului, vibrația internă a modelării volumului, hieratismul încălzit de duhul vieții simple au fost preluate cu declarată admirație de la maestrul său Gorduz. Deținător de premii, nominalizări și participări internaționale notabile, Scripcariu este pe cale să ne demonstreze prin traseul creației (ca și al vieții sale) că arta cu fundal de tradiție sacră poate, cu seninătate și har inventiv, să rezolve perfect cu modernitatea târzie a zilelor noastre.“ - (Aurelia Mocanu)

„O sculptură are o vecinătate, iar relația ei cu vecinătatea e foarte importantă din punct de vedere al materialității și a felului cum e alcătuită. Am descoperit la intervențiile lui sculpturale o adecvare foarte potrivită la scara arhitecturală: felul cum e gândit soclul, modularea elementelor, etalonarea fiecărui gest.“ - (Șerban Sturdza). Atașat de viața cotidiană dintr-un sat ancestral de olari, luptând pentru revigorarea vechiului meșteșug al olăritului și pentru crearea unui adevărat muzeu al „Oalelor de Pisc“, sculptorul Virgil Scripcariu concepe artă pură, aspirând la simbol și serenitate. ■

✍ George V. GRIGORE

Un peu de français!?... Concursul Județean „La Plume Française“

Franța, Paris, Turnul Eiffel, Catedrala Notre Dame, Luvru, și da, bineînțeles, limba franceză! Nu doar limba lui Voltaire, Montesquieu, Flaubert, ci și limba diplomației prin eleganța ei, limba de comunicare internațională a elitelor politice și intelectuale, limba culturii și a literaturii clasice și nu în ultimul rând a doua limbă oficială acceptată la Bruxelles, alături de limba engleză. Cu pași mici începe să-și recapete poziția în competiția pentru podium a celor mai vorbite limbi străine. Astfel a devenit a doua cea mai studiată limbă străină din lume, după engleză. Așadar, pentru a-i susține locul care i se cuvine, a luat naștere concursul *La plume française, Concours Județean*, desfășurat prima dată în anul 2016, cu ocazia Zilei Internaționale a Francofoniei, în parteneriat cu Casa Corpului Didactic din Brănești. Ce ocazie ar fi fost mai bună decât această dată care celebrează limba franceză, valorile solidarității, ale dialogului și diversității culturale. Prin cultură și stil de viață, Franța a dat tonul, a inspirat umanitatea și a atras artiști, studenți, călători, oameni de gust și iubitori ai frumosului. Franceză a devenit limba celor cultivați și a diplomației și s-a impus, încă din secolul XVII, ca singura limbă de circulație a ideilor în Europa, după ce latina avusese această misiune timp de o mie de ani.

La 22 martie 2018, s-a desfășurat la sediul Casei Corpului Didactic din Brănești cea de-a doua ediție a concursului care a reunit elevi pasionați de limba, cultura și civilizația franceză cu scopul de a-și exersa limba franceză. Participanții au fost puși în situația de a exploata diferite instrumente specifice unei limbi străine, documente audio și documente scrise. În egală măsură au interacționat cu exerciții de exprimare scrisă, iar inspirația i-a îndemnat să creeze minunate desene pline de culoare și imaginație pe tema francofoniei.

La acest concurs, organizat de Liceul Teoretic „Traian Lalescu” în colaborare și cu sprijinul direct al CCD din Brănești au răspuns invitației de participare Școala Gimnazială nr. 1 Bufta prin doamna profesor Gianina Gherman, Școala Gimnazială nr. 2 Bufta prin doamna profesor Daniela Maria Vâță, Școala Gimnazială nr. 2 Crețești și Școala Gimnazială nr. 3 Sintești, prin domnișoara profesor Elena Delia Lepădatu. La secțiunea „Limba Franceză” au participat 20 de elevi. Toți au obținut punctaje cu care ar fi absolvit cu succes examenul DELF. Aș vrea să-i felicit pe toți elevii participanți, dar în special pe cei care au obținut punctaje între 90 și 100 de puncte: *Mincă Timeea* și *Ianăș Irina Alexandra* de la Școala Gimnazială nr. 2 Bufta, *Berlea Ary Maria* și *Preda Alexandra* de la Școala Gimnazială nr. 1 Bufta, *Alăzăroae Alin* de la Liceul Teoretic „Traian Lalescu” Brănești. Cât despre secțiunea „Desen”, numărul mare de desene având ca temă „Francofonia” demonstrează preocupare și implicare față de acest fenomen mondial. S-au remarcat desenele pline de talent și pasiune ale elevelor *Florentina Zincă* și *Andra Maria Radu* de la Școala Gimnazială nr. 2 Crețești, dar și ale elevelor *Denisa Anghel* și *Gabriela Chiru* de la Liceul Teoretic „Traian Lalescu”. Felicitări tuturor, iar doamnelor profesoare „Chapeau bas!”. După finalizarea concursului, atât elevii, cât și doamnele profesoare au vizitat Horia Petrescu, biblioteca Casei Corpului Didactic, precum și Muzeul Învățământului Ilfovean unde au putut vedea un număr considerabil de cărți în limba franceză, printre multe alte obiecte de valoare spirituală, educativă, care au devenit obiecte de patrimoniu ce constituie trecutul acestui domeniu în județul Ilfov. Ziua de 22 martie 2018 a fost o zi a reușitelor: pentru copii, căci dincolo de o nouă experiență francofonă și de stimularea spiritului creativ, ei au relaționat cu copii având aceeași pasiune; pentru profesori, căci au putut contribui la promovarea ideilor de competență și performanță, la dezvoltarea unor atitudini pozitive în colaborarea pluridisciplinară și la promovarea imaginii instituțiilor de învățământ; și mi-ar plăcea să cred că și Casa Corpului Didactic a câștigat o nouă experiență francofonă.

Pentru toate astea „UN GRAND MERCI À TOUS!” ■

✍ Prof. Alina TALAPAN

✍ Nică D. LUPU

MUZEUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI FILE DE ISTORIE DIDACTICĂ

Un muzeu didactic este ca o reflectare retrovizoare, ca un spațiu al ideilor cu rădăcini trainice care să evidențieze pașii și etapele principale ale evoluției învățământului românesc. Materialele expuse trebuie privite nu ca simple obiecte de inventar ci ca purtătoare de învățăminte și sentimente care „vorbesc” într-un „grai vizual” impresionant”. În cadrul Casei Corpului Didactic Ilfov, începând cu anul 2001, a fost înființat un Muzeu al Învățământului. Chiar dacă această activitate este încă într-o fază inițială, sutele de exponate prezentate îndeamnă vizitatorul să pătrundă în atmosfera muzeistică, să trăiască frumoase sentimente de prețuire pentru toți trăitorii din băncile școlare și de la catedră dintr-un interval de timp destul de extins. Un eventual inventar al materialelor expuse evidențiază o mare varietate de informații. În acest sens, remarcăm prezența numeroaselor exponate referitoare la mobilierul școlar, la documente școlare (condică de prezență, cataloage școlare, foi matricole, carnet de note, diplome etc. și o foarte mare varietate de manuale școlare. Unele dintre acestea au fost editate încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, iar cu altele s-a ajuns până la cele recente. În acest fel, există posibilitatea unor interesante comparații pentru intervale atât de mari.

O pondere deosebită revine și materialelor auxiliare care atrag atenția într-o măsură remarcabilă; tăblițe pentru scris, călimări și tocure pentru scris cu cerneală, caiete, penare, albume, atlase și globuri geografice, ierbare, colecții de minerale și roci, clasoare filatelice și multe altele. Curiozitate deosebită trezește și efectuarea unor demonstrații cu aparatura didactică existentă. Se evidențiază faptul că unele dintre acestea (diascouri și diapozitive, pikupuri și discuri diverse, mașini de scris...) reprezintă strămoșii unora dintre cele prezente astăzi în activitatea școlară.

Colecțiile de reviste școlare generează de multe ori semne de întrebare de felul: Dar astăzi? Deocamdată să trecem mai departe....

Impresii însemnate declanșează și prezența uniformelor școlare. Vizitatorii admiră atât vestimentația obligatorie pentru orele de curs, ordonată pe cicluri de învățământ, cât și pe cea destinată activităților extrașcolare. De multe ori, părinții însoțitori trăiesc sentimente de frumoase aduceri aminte în fața unor exponate de acest fel, mărturisindu-le actualilor școlari fragmente din perioada acelor epoci școlare. Ne simțim totuși săraci în fața unei varietăți de materiale atât de evidente care sunt cuprinse într-un spațiu desprins dintr-o perioadă de peste 100 de ani.

Este de admirat afluența deosebită a vizitatorilor, întâlnită mai ales în timpul săptămânii „Școala Altfel”. Sunt colective didactice care își proiectează excursii cu elevii pentru vizitarea unor obiective turistice situate în partea de est a județului Ilfov (Mănăstirea Pasărea, Mănăstirea Cernica, Complexul Turistic Pustnicu). Cu această ocazie, își îmbogățesc itinerariul instructiv-educativ-recreativ și cu un popas benefic în Brănești, la Casa Corpului Didactic Ilfov, pentru vizitarea muzeului de aici. Noi, ca bune gazde, ținem ușile muzeului nostru primitoare pentru toți doritorii de noutăți cu materiale școlare vechi. În același timp, așteptăm și alte persoane care doresc să-și treacă numele în lungul șir al donatorilor cu materiale care să întregescă o istorie atât de interesantă. Nouă ne rămâne datoria să revenim cu o altă ocazie pentru a prezenta contribuțiile unora dintre colegii noștri prezenți în muzeu prin donațiile remarcabile. ■

